

Copiii și teatrul

Din cînd în cînd, mai des la matinee sau la turneele teatrelor din provincie, liniștea sălii e tulburată de cete de copii neatenți, neastîmpărați, drăguți de fapt, dar absolut străini și indiferenți față de tot ce se întîmplă pe scenă.

Fenomenul descumpănește cel puțin, dacă nu chiar intrigă, prin frecvența cu care se repetă. Ce caută aceste „elemente turbulente” la teatru? Întrebare, evident, falsă, copiii aceștia au nu numai dreptul să pășească într-o sală de spectacole, ei au datoria să fie prezenți acolo, îi obligă înseși comandamentele formării, educării lor spirituale.

Că școala face prea puțin pentru a le îndrepta pașii către teatru, e adevărat, că părinții lor nu fac destul pentru a le lărgi cu perseverență și într-un proces de continuitate orizontul cultural, iarăși poate fi adevărat, dar mult mai adevărat e că teatrele sînt cele care poartă întreaga mare răspundere a captării, ciștigării și formării spectatorilor lor. În cazul nostru, copiii nu au venit la teatru. Ei au fost aduși.

Ei nu au nici o vină că ceea ce li se înfățișează pe scenă nu se potrivește nici gustului, nici puterii de înțelegere, nici nevoii de a cunoaște, proprii vârstei lor. Ei sînt victimele, da, victimele

unor prea zeloși organizatori de spectacole al căror scop unic și imediat e planul de încasări. Că acești copii nu vor înțelege absolut nimic din spectacol, nu interesează pe nimeni. Din punctul de vedere superior al Teatrului, ei sînt spectatori printr-un accident, care accident, date fiind împrejurările în care s-a produs, are toate șansele să nu se mai repete.

Iată de ce: copiii din Capitală, să zicem, le stau la îndemînă două teatre, „Tăndărică” și „Ion Creangă”, și tot nule e destul! O dovedește și faptul că nu de mult, în zilele în care mai sus pomenitele teatre aveau cîte două-trei spectacole pe zi, alte două teatre (din provincie) prezentau — într-o ciudată discreție publicitară — zeci de spectacole la Sala Palatului, de fiecare dată arhiplină.

Copiii aceștia iubesc teatrul. Ei participă cu bucurie la spectacole, ei văd pe scenă poveștile știute sau neștiute încă, e un joc nou pentru ei, e decamdată teatrul — joacă, dar e deajuns pentru a-i face să-l îndrăgescă și să-i deprindă regulile. Ei știu cine sînt Tăndărică și Ileana Striziana, Tigrișorul Petre și Scufița Roșie.

Dar cînd acești copii trec de vîrsta primei lor copilării, ce se mai întîmplă? Cînd domnișorica, pînă mai ieri îndrăgostită de teatrul-joacă al copiilor www.cinec.ro vîrsta

Scufiței Roșii, dar nu are încă anii Julietei, ce spectacol de teatru poate vedea, și unde? Cînd sensibilitatea, conștiința acestor copii străbat zona tainicelor și imprevizibilelor prefaceri ale pubertății, cînd joaca rămîne undeva în urmă și în fața foștilor copii lumea se înfățișează altfel, cu totul altfel, cum ne gîndim să-i purtăm mai departe pe calea către teatru, așa încît teatrul să însemne mai mult decît o joacă pentru ei, să devină o deprindere și, în cele din urmă, o necesitate a existenței lor spirituale?

Cîtă precocitate ne îngăduim să punem în circa lor pentru a ne amăgi că, după poveștile cu feți-frumoși și zîne, vor înțelege ceva din Cu-i i-e Irică de Virginia Woolf sau Adio, Charlie? Nu, serios, foarte serios, acestor copii pe care ne-am supărat uneori la teatru, acestor copii care nu mai cred în zmei și balauri, dar nu-l înțeleg încă, n-au cum să-l înțeleagă încă pe Hamlet, ce li se oferă?

Deschideți programul spectacolelor, vedeți piesele care se reprezintă în această săptămînă pe scenele bucurășene și alegeți-le pe acelea care s-ar potrivi vârstei lor. Titlurile, vă rog să mă credeți, incap pe un bilet de teatru.

Virgil Munteanu